

tere, vil det ikke være en helt ugrundet Mening, synes jeg, at jeg har nogen Ret til at tale ved denne Lejlighed.

Jeg skal nu ikke komme ind paa Enkeltheder, og jeg skal ikke gentage de Indvendinger eller den Helheds- eller den Enkelthedskritik, der af mine Meningsfæller i Folketinget er rejst imod disse Forslag. Jeg deler ganske sikkert denne Kritik i alt væsentligt, men jeg synes, at det vil være ørkesløst og Tidsspilde at gentage den her i Landstinget, hvor disse Synspunkter ikke faa nogen afgørende Betydning. Desuden mener jeg, at Sagen foreligger paa et andet Grundlag. Den foreligger nemlig paa det Grundlag, der er vedtaget i Folketinget. Jeg vilde derfor gerne først sige nogle Ord om Landstingets Stilling i dette Øjeblik til den hele Skattesag.

Jeg tillod mig i Fjor at tilraade Landstinget ikke straks at vedtage de Skattelovforslag, som den højtærede Finansminister da forelagde. Jeg mente da, at det vilde være rimeligt og klogt og ikke alene berettiget, men næsten en Forpligtelse for Landstinget, at man da ventede, indtil Finansministeren havde forelagt hele den Finansplan, som han havde bebudet. Men det vilde man ikke her i Tinget, man var ret glubsk efter at vedtage de Forslag, der kom fra den højtærede Finansminister; man vedtog endogsaa den usalige Forlystelsesskat, som nu alle fortryde, ogsaa den højtærede Finansminister. Den Gang gik det ogsaa saaledes, at der ganske vist fra Højres Ordfører blev rejst Indvendinger mod Forlystelsesskatten i den Form, i hvilken den blev vedtagen her i Tinget, men det lykkedes ham ikke at samle sine Meningsfæller om sig. Det er maaske et Varsel for, hvorledes det ogsaa vil gaa ved denne Lejlighed, naar han i Gaar optraadte med en vis Kraft mod disse Forslag; man kan ikke vide, om det vil lykkes ham at samle sine Meningsfæller om sig i den Opposition, han i Øjeblikket er Ordfører for. Hvad Forlystelsesskatten angaar, har den højtærede Finansminister i Folketinget udtalt, at han var villig til at foreslaa Ændringer i denne Lov. Saaledes har jeg forstaaet de Ord, han benyttede dernede, og der er vist heller ikke Tvivl om, at det er rigtigt. Det er særlig Musikerafgiften, den højtærede Finansminister tænker paa at ændre, og det var særlig den Afgift, som det lykkedes dette Ting at sætte ind i Loven, saa man maa sige, at Landstinget i alt Fald ikke havde baaret sig ufor-

svarligt ad, hvis man havde ventet noget den Gang med at gaa til Vedtagelsen af denne Skattelov. Man kunde meget vel have ventet dermed til i Aar, hvor man havde haft Overblik over hele den højtærede Finansministers Finansplan.

Nu maa jeg om denne ganske sikkert sige, at det, efter at jeg i Aar har set den, undrer mig endnu mere end før, at det virkelig var nødvendigt for den højtærede Finansminister at opsætte den et helt Aar. Thi jeg tror ikke, at noget Menneske — jeg vil ikke sige noget Barn, thi Børn have jo ikke noget med Skatter at gøre —, men jeg tror ikke, at der var noget fornuftigt Menneske, der har haft Lejlighed til at beskæftige sig noget med denne Slags Afgifter, der ikke paa Forhaand kunde udregne, at det just var disse Skatteobjekter, som den højtærede Finansminister vilde benytte. At den højtærede Finansminister kom til Spirituskatten, var intet Under og var ikke til Forbavselse for nogen, efter at der over hele Landet i adskillige Aar har staaet en Slags — ja, Spiritusstank tør jeg vel ikke sige —, men en Spiritusaand, og efter at man ustandseligt havde forlangt Forhøjelse af Spirituskatten, idet man havde fremstillet det som en Art Frelse for Landet, at man kom til en saadan Forhøjelse. Jeg har ogsaa i Dag hørt den ærede Ordfører for de Frikonservative (Hey) udtale sin Glæde over, at man er naaet til Forslaget om den forhøjede Skat. At den højtærede Finansminister vilde vælge dette Objekt, kunde ikke undre nogen, og at han samtidig dermed maatte komme til en Forhøjelse for det alkoholholdige Øl, var der heller ingen, der kunde undre sig over. At han endelig maatte kompensere disse to Skatter med en Forhøjelse af Indkomst- og Formueskatten, det laa saa nær, at den højtærede Finansminister netop ogsaa i Gaar paapegede den inderlige Sammenhæng, der er mellem disse Forslag. Endelig kunde man maaske sige, at Cigarettskatten var noget af en Overraskelse, men den er ogsaa kun lille, det er den Skat, der skal give mindst af disse 4.

Nu foreligge altsaa disse 4 Skattelovforslag vedtagne af Folketinget. Den sidste ærede Taler (Hey) har naturligvis Ret i, at Flertallet var ikke stort og overvældende for dem i Folketinget, den højtærede Finansminister vilde naturligvis staa anderledes, hvis han kom op saa at sige med hele Folketinget i Ryggen og ud derfra kunde sige til Landstinget: disse For-